

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: I. P. Š.
bytem A. N. 1212/28, B.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/106274-921, č.j. MPSV-2016/194392-921

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 15. 10. 2016 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, sp. zn. SZ/MPSV-2016/106274-921, č.j. MPSV-2016/194392-921 (dále jen

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 2. 5. 2016, č.j. 12799/2016/BOS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci na základě jeho žádosti o příspěvek na péči ze dne 29. 1. 2016 přiznán příspěvek na péči ve výši 800 Kč, neboť bylo zjištěno, že je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že vyžádal nové posouzení stupně závislosti žalobce Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV“), pracoviště v Brně. Zdravotní stav žalobce byl přezkoumán při jednání PK MPSV dne 4. 8. 2016. PK MPSV se v posudku ze dne 4. 8. 2016 vyjádřila tak, že žalobce je závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Tento stav trval i k datu 29. 1. 2016, přičemž doba platnosti posouzení byla stanovena trvale. Podle posudkového hodnocení je hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného postižení mozečku s klinicky vyjádřenou instabilitou a poruchou chůze, s taxii a dysmetrií dolních končetin. Je schopen chůze na krátkou vzdálenost s oporou jedné francouzské hole, stoj s titubacemi. V prvostupňovém řízení uznanou potřebu mobility PK MPSV ponechala vzhledem k věku posuzovaného. Posuzovaný žalobce byl shledán jako plně orientován všemi kvalitami, řeč je lehce setřelá, ale dobře srozumitelná. U posuzovaného nebyla prokázána plná inkontinence moči a stolice, nejsou mu předepisovány inkontinenční pomůcky. PK MPSV se závěry posudkového lékaře OSSZ Blansko souhlasila v uznání mobility, osobních aktivit a péče o domácnost, a to při zachování velmi vstřícného hodnocení. Nesouhlasila však s uznáním nezvládání tělesné hygieny končetin, ani ztuhnutí celé páteře, neboť u žalobce nebyly zjištěny těžké parézy končetin, ani těžká porucha hybnosti kloubů končetin, ani ztuhnutí celé páteře. Místo provádění celkové hygieny ani technický způsob provedení (nezáleží, zda je celková hygiena provedena u umyvadla žínkou ve stoje či vsedě, ve sprše nebo ve vaně) není posudkově rozhodný. Schopnost provést hygienu se hodnotí s využitím facilitátorů, tj. opěrných pomůcek, madel, sedáku ve vaně, protiskluzové podložky apod. PK MPSV dospěla k závěru, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce nezvládá bez pomoci tři základní životní potřeby: mobilitu, osobní aktivity a péči o domácnost. Z doložené dokumentace a vlastního vyšetření při jednání nevyplývají těžké poruchy smyslové, duševní nebo jiné pohybové, které by byly objektivním podkladem pro neschopnost zvládat ostatní životní potřeby mimo uznaných.

Žalovaný k hodnocení posudku PK MPSV uvedl, že PK MPSV se k odvolacím námitkám dostatečně vyjádřila v posudkovém hodnocení. Žalobce se k závěrům posudku vyjádřil svým podáním ze dne 22. 8. 2016, v němž uvedl, že nepřítomnost inkontinenční pomůcky neznamená, že není potřebná. Žalovaný k tomu uvedl, že ze zdravotní dokumentace nevyplývá, že by byly inkontinenční pomůcky předepisovány praktickým lékařem, a z tohoto důvodu PK MPSV nemohla uznat nutnost nošení těchto pomůcek. Ke tvrzeným problémům s chůzí a jejím hodnocení při jednání PK MPSV žalovaný uvedl, že PK MPSV uznala životní potřebu mobility za nezvládanou. PK MPSV neuznala komunikaci za nezvládanou, jelikož nebyla u žalobce dokumentována závažná porucha percepce a exprese, ani závažné omezení smyslových či mentálních funkcí. Žalobce je

schopen se podepsat. Další činnosti, které žalobce označil za nezvládané (vyjednávání s úřady, nakupování, pošta opravy domku...) patří do základní životní potřeby osobní aktivity, kterou PK MPSV uznala za nezvládanou.

Žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že s poukazem na ustanovení § 1 odst. 4 vyhl. č. 505/2006 Sb. v doložené zdravotní dokumentaci nebyla dokumentována žádná změna zdravotního stavu žalobce, která by měla charakter úplné nebo těžké poruchy. Podle názoru žalovaného se PK MPSV dostatečně vyjádřila ke všem námitkám ve svém posudku ze dne 4. 8. 2016. Posudek byl vypracován komisí v řádném složení a byl řádně zdůvodněn na základě dostatečných podkladů. Při hodnocení stupně závislosti bylo zhodnoceno provedené sociální šetření. Zdravotní stav a jeho funkční důsledky byly podle názoru žalovaného pro účely stanovení posudkového závěru zjištěny v rozsahu, který je dostatečný pro použití kritérií stanovených v právních předpisech, protože byly objektivizovány všechny skutečnosti týkající se zdravotního stavu nebo jeho funkčních důsledků významné pro posudkový závěr. Z uvedených důvodů bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

III. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že ji podává ze stejných důvodů, pro něž podal odvolání. Podle jeho názoru žalovaný neposoudil řádně a objektivně jeho zdravotní stav. Posudkoví lékaři se nepřiklonili k jeho tvrzením o tom, co je schopen zvládnout. Žalobce poukázal na to, že posudková lékařka OSSZ Blansko dospěla k závěru, že žalobce není schopen zvládnout samostatně čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost, přičemž byl shledán závislým na péči jiné osoby v I. stupni. S tímto rozporem se prvostupňový orgán nijak nevypořádal. Žalobce vyjádřil názor, že pokud by nebyl schopen zvládat čtyři základní životní potřeby, má nárok na přiznání II. stupně závislosti na péči. Žalovaný vše vyřešil konstatováním, že tělesnou hygienu žalobce zvládnout může. Žalobce zopakoval, že špatně mluví (problémem je třeba telefonování), problémem je i stravování (přemístění jídla a nápojů), protože se pohybuje s oporou francouzské hole a musí mít na druhé straně oporu. Bez pomoci druhé osoby není schopen provést celkovou hygienu, neboť neudrží rovnováhu bez opory. I kdyby měl sedačku do sprchy, nemá přesnou koordinaci pohybů, takže by se nedokázal osprchovat. I výkon fyziologické potřeby je značně omezen, neboť kvůli špatné pohyblivosti má problém dojít včas na toaletu. Žalobce odkázal na lékařskou zprávu MUDr. M. B. ze dne 26. 2. 2016, podle níž se obtíže neustále zhoršují a žalobce je odkázán na pomoc i v běžných situacích s potřebou celodenní péče. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. 12. 2016 žalovaný k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující argumentaci. Předně uvedl, že zdravotní stav žalobce byl řádně a objektivně posouzen na jednání PK MPSV dne 4. 8. 2016, na němž byl žalobce přítomen a jeho zdravotní stav byl vyšetřen a posouzen přítomnými členy komise. Žalovaný poukázal na závěry tohoto posudku, které považuje za dostatečně zdůvodněné. Zároveň poukázal na omyl žalobce, který se domnívá, že by mu při uznání čtyř základních životních potřeb vznikl nárok na přiznání II. stupně míry závislosti, což neodpovídá platné a účinné právní úpravě obsažené v ustanovení § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb.,

kteřá počítá i pro čtyři nezvládané základní životní potřeby se stejným (tzn. prvním) stupněm závislosti. K jednotlivým sporným základním životním potřebám (komunikace, stravování, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby) žalovaný odkázal na relevantní závěry posudku PK MPSV. K námitce lékařskou zprávou MUDr. M. B. ze dne 26. 2. 2016 žalovaný uvedl, že PK MPSV měla tuto zprávu při jednání k dispozici a při svém posouzení vycházela mj. i z této zprávy. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

Žalobce vyjádření žalované stručně replikoval vyjádřením ze dne 9. 2. 2017, že jeho zdravotní problémy nejsou v nemocných kloubech, ale v poškození rovnováhy. Všechny další potíže s tím souvisí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud nejprve zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

Ve věci rozhodoval krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž nastala fikce souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po řádném posouzení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Ze **správního spisu** prvostupňového orgánu a žalovaného vyplývají následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Na základě žádosti o přiznání příspěvku na péči ze dne 24. 1. 2016 prvostupňový orgán zahájil řízení a provedl v domácnosti žalobce sociální šetření. Ze záznamu o sociálním šetření ze dne 25. 2. 2016 vyplývá, že péči žalobci poskytuje většinou manželka. K potřebě komunikace se zde uvádí, že výslovnost a artikulace je špatná, není mu dobře rozumět, hovoří pomalu a s rozvahou, ale mluví k věci a odpovídá správně, vše chápe. Písemná komunikace je podle jeho sdělení špatná, ale podpis zvládne. K potřebě stravování se v záznamu uvádí, že syn mu vozí zamražené jídlo v době, kdy manželka není doma, zvládne si jídlo sám rozmrazit a nají se sám. V pátek a o víkendu mu vaří manželka a navaří mu i na pondělí. Chystá mu jídlo na talíř a podává na stůl. Navařené jídlo si z nakoupených potravin zvládne nachystat. K potřebě tělesné hygieny se uvádí, že běžnou hygienu zvládne sám, ale při koupání je třeba pomoc do vany a z vany, pomoc s mytím vlasů, oholí se sám. Co se týká potřeby výkonu fyziologické potřeby se uvádí, že očistu provede a chodí často na toaletu, žadatel o tom nechce mluvit a nechce léčit pravděpodobně začínající prostatu ani postižení řeči, nedokáže se svým postižením smířit. Následně byl vypracován posudek OSSZ Blansko ze dne 7. 4. 2016, podle něhož byl žalobce shledán závislým ve I. stupni závislosti s tím, že za nezvládané považovala OSSZ Blansko čtyři základní životní potřeby, a to mobilitu, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péče o domácnost.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl, že v otázce komunikace je mluvené slovo hůře rozumět než dříve. Dále má problémy s omezením osobních aktivit v domě a na zahradě, jakož i se včasným výkonem fyziologické potřeby.

V odvolacím řízení proti prvostupňovému rozhodnutí byl vypracován nový posudek k otázce závislosti na péči. V posudku PK MPSV ze dne 4. 8. 2016 se uvádí, že komise zasedala ve složení předsedkyně komise, odborné neuroložky a tajemnice komise. Žalobce přišel k jednání komise s oporou jedné francouzské hole a byl vyšetřen odbornou neuroložkou. Řeč se zdála být lehce huhňavá, nešlo však o dysartrii, nebyla sakadovaná. Žalobce běžné hovorové řeči rozuměl, nebyla přítomna porucha vyjadřovacích schopností. Ke schopnosti chůze se uvádí, že minimální neurologický objektivní nález neodpovídá bizarnímu pokusu o chůzi. Při posudkovém hodnocení PK MPSV vycházela z výpisu ze zdravotní dokumentace, lékařských nálezů MUDr. M. z psychiatrické léčebny ze dne 17. 3. 2016, neurologického vyšetření MUDr. M. B. ze dne 26. 2. 2016, psychiatrického vyšetření MUDr. Soni V. ze dne 18. 5. 2016, jakož i urologického vyšetření MUDr. H. ze dne 2. 8. 2016. Prostudovala také závěry sociálního šetření ze dne 25. 2. 2016. V posudkovém hodnocení k potřebě tělesné hygieny PK MPSV uvedla, že tato schopnost se hodnotí s použitím facilitátorů, tzn. opěrných pomůcek, madel, sedáku ve vaně, protiskluzové podložky apod. K námitkám týkajícím se životních potřeb výkonu fyziologické potřeby a komunikace, které nebyly prvostupňovým posouzením uznány, PK MPSV uvedla, že nebyla prokázána plná inkontinence moči a stolice, přičemž z hlediska komunikace není přítomna závažná porucha percepce a exprese, byla shledána pouze „lehce setřelá řeč“. Podle prostudované dokumentace a vlastního vyšetření PK MPSV žalobce není z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu schopen zvládat tři základní životní potřeby a potřebuje každodenní pomoc nebo dohled jiné fyzické osoby.

Žalobce s k závěrům posudku vyjádřil přepisem ze dne 22. 8. 2016, kde mj. uvedl, že bizarní pokus o chůzi vznikl tím, že byl požádán o chůzi v momentě, kdy byl otočen jiným směrem, a navíc ho drželi z obou stran, takže nemohl vyvažovat postoj a srovnat nohy. K omezení komunikace uvedl, že je stále doma, vše za něho zařizuje rodina.

Právní úprava poskytování příspěvku na péči je obsažena v zákoně o sociálních službách a vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „prováděcí vyhláška“). Aktuální právní úprava rozlišuje pro účely poskytování příspěvku na péči čtyři stupně závislosti, přičemž kritériem pro hodnocení míry závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby a tedy i pro zařazení do jednotlivých kategorií je posuzování zvládání deseti základních životních potřeb vymezených v ust. § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách. Jedná se o následující potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Bližší vymezení životních potřeb rozhodných pro stanovení stupně závislosti na pomoci jiných osob lze nalézt v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky.

Podle ust. § 2a citované vyhlášky přitom platí, že k tomu, aby bylo možno učinit závěr, že posuzovaná osoba je při zajištění některé z životních potřeb závislá na pomoci jiné osoby, stačí, pokud posuzovaná osoba nezvládá být jen jedinou z aktivit vyjmenovaných v této příloze č. 1 této vyhlášky. Potřeba **komunikace** je vymezena prováděcí vyhláškou tak, že *za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje*

stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky. Potřeba výkonu fyziologické potřeby je vymezena prováděcí vyhláškou tak, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky. Pokud se jedná o potřebu stravování, ta je vymezena prováděcí vyhláškou stanoví, že „za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.“ Konečně potřeba tělesné hygieny je vymezena tak, že „za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

Správní řízení ve věci přiznání příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek zdravotního stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby. Podkladem tohoto posudku je i záznam o provedeném sociálním šetření. Povahou takového posudku, jakož i na něj kladenými požadavky, se již opakovaně ve své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dovodil, že „se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104, dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn ve správním řízení. Žalobce namítal nesprávné a nedostatečné zjištění skutkového stavu na základě posudků vypracovaných v prvostupňovém a odvolacím řízení. Konkrétně zpochybnil posouzení sporných základních životních potřeb, a to potřeby komunikace, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby a konečně stravování. Krajský soud vycházel při posouzení žalobních námitek z právní úpravy obsažené v ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., podle něhož platí, že „osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb.“ K jednotlivým námitkám žalobce uvádí krajský soud následující.

Ohledně namítaného nesprávného posouzení schopnosti komunikace krajský soud uvádí, že záznam o sociálním šetření v domácnosti žalobce sice vypovídá o tom, že žalobce „špatně artikuluje“, nicméně z hlediska posudkového hodnocení PK MPSV byla ústní komunikace hodnocena pouze jako narušená výslovnost („lehce setřelá řeč“) s tím, že nejsou přítomné poruchy percepce. I ze záznamu ze sociálního šetření vyplývá, že žalobce se je schopen domluvit ústní i písemnou formou komunikace. Krajský soud má za to, že

základní potřeba komunikace byla hodnocena posudkovými orgány přezkoumatelně a adekvátně zjištěnému skutkovému stavu.

K namítanému nesprávnému hodnocení základní životní potřeby výkonu fyziologické potřeby krajský soud uvádí, že jakkoliv posudek PK MPSV poněkud jednostranně hovoří o tom, že není prokázáno plná inkontinence moči a stolice (což je opřeno o zprávu praktického lékaře a vyšetření při jednání komise), ze záznamu o sociálním šetření je patrné, že žalobce dojde sám na toaletu a provede očistu. Samotné častější docházení na toaletu ještě není důvodem, proč by měla být tato základní životní potřeba se uznána jako nezvládaná. Jakkoliv tedy samotná skutečnost, že žalobci nebyla prokázána úplná inkontinence moči a stolice nemusí znamenat, že zvládá výkon fyziologické potřeby v přijatelném standardu, ani záznam ze sociálního šetření nepotvrzuje, že by žalobce neměl v důsledku svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu tuto základní životní potřebu v přijatelném standardu zvládat.

Namítal-li žalobce, že v důsledku své poruchy hybnosti a rovnováhy nezvládá ani základní životní potřebu stravování, krajský soud v první řadě podotýká, že tato životní potřeba nebyla ve správním řízení spornou (v odvolání žalobce tyto skutečnosti nenamítal). Z toho důvodu se posudek PK MPSV k této životní potřebě podrobněji nevyjadřuje a její hodnocení je tak shrnuto v souhrnném vyjádření, že „*z doložené dokumentace a vlastního vyšetření při jednání nevyplývají těžké poruchy smyslové, duševní nebo jiné pohybové, které by byly objektivním podkladem pro neschopnost zvládat ostatní životní potřeby mimo uznaných.*“ Krajský soud k tomu dodává, že toto hodnocení je třeba nahlížet v kontextu závěrů sociálního šetření, z nichž jasně vyplývá, že si žalobce zvládne jídlo sám rozmrazit a je schopen se najíst sám. I zde je třeba poukázat na možné využití kompenzačních pomůcek, o jejichž používání není v záznamu o sociálním šetření řeč. Ani v tomto ohledu tedy krajský soud s žalobcem neztotožnil.

Co se týká namítané potřeby tělesné hygieny, která byla žalobci uznána posudkem OSSZ v Blansku jako nezvládaná základní životní potřeba, nicméně již nikoliv ze strany PK MPSV, krajský soud uvádí, že PK MPSV založila svůj závěr na stanovisku, že žalobce nemá těžké parézy ani těžké poruchy hybnosti kloubů či ztuhnutí páteře. Ze záznamu o sociálním šetření však plyne, že žalobce potřebuje pomoc s koupáním a mytím vlasů. Krajský soud k tomu uvádí, že posudkové hodnocení k této základní životní potřebě není ve vztahu ke skutečnostem zjištěným při sociálním šetření zcela jednoznačné, neboť ani nepřítomnost těžkých paréz či poruchy hybnosti kloubů nemusí znamenat, že žalobce dokáže tuto základní životní potřebu uspokojit v přijatelném standardu. Nicméně vzhledem k tomu, že ani čtyři eventuálně uznané základní životní potřeby ve smyslu ustanovení § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách neznamenají pro žalobce posun do pásma II. stupně závislosti na péči, jak správně poukázal žalovaný, nepovažoval tento nedostatek posudkového hodnocení posudku PK MPSV za natolik závažný, aby bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit pro nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.

Krajský soud na okraj věci pouze dodává, že rozhodně nemíní nikterak bagatelizovat zdravotní obtíže žalobce a lidsky rozumí jeho nemalým zdravotním problémům, avšak má za to, že k datu vydání napadeného rozhodnutí nebylo prokázáno, že by byl závislý na péči jiné osoby při výkonu více než čtyř základních životních potřeb ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, a proto shledal jako přezkoumatelné a správné závěry správních orgánů o tom, že žalobce je osobou závislou na péči jiné osoby pouze v I. stupni závislosti.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 2 s.ř.s. coby orgánu sociální péče, a proto soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. srpna 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.